

Lautasrouvan kangaspuut

Simsakka nuori nainen käveli Helsingin diakonissalaitoksen käytävällä sairaanhoitajan asussa. Siihen tuli jäyhä isäntämies kaukaa Kemijärveltä. Se oli rakkautta ensinäkemältä.

Ei aikaakaan kun papin pakeilla käytiin. Oli vuosi 1917 kun nuorikko saapui uuteen kotiin, Puikkolaan. Matkaa oli taitettu junalla, autolla, hevosella ja lopuksi kävellen. Tulokahvit tarjottiin. Emäntä otti pöytälaatikosta lusikat, puiset kupit ja lautaset. Vähän niitä hameen helmalla pyyhkäisi. Anoppi seurasi silmä kovana kuinka kaupunkilaistyttö selviää. Tulihan kahvit juotua ja ruuat syötyä.

Seuraavana aamuna aviomies sai viedä Eeva-vaimonsa kirkolle ostoksille. Löytyihän sieltä lautaset ja muut tarvittavat ruokailuvälineet. Anoppi ja talon palkolliset risivät miniän "lautasrouvaksi".

Paljon piti lautasrouvan opetella uusia asioita, kuten kankaan kutominen. Oivana opettajana toimi anopin serkku. Taitava ja tarkka taloudenpitäjä lautasrouva-Eevasta tulikin.

Hänen kangaspuunsa seisovat Kemijärven kotiseutumuseon pirtin nurkassa. Jos puhua osaisivat, paljon olisi kertomista.

